

Îngerii păzitori, bunicii

Mi-e dor de bunici, de casa cu iasomie, de casa cu prispa înaltă și ferestrele mărunte, în care încăpeau doar privirile noastre de copii curioși și nerăbdători, în ajun de Crăciun; mi-e dor de tinda întunecoasă, care se lumina brusc de dragoste și de miros de pancove; mi-e dor de paturile înalte, cu saltele din paie și perne cu pene de gâscă, unde noi, nepoții, dormeam înghesuiți, strânși în îmbrățișări vindecătoare, care ne alungau toate spaimele și neînțelegerile. Mi-e dor de banca din fața casei, umbrită de teii bătrâni, pe care bunicul se așeza să-și odihnească piciorul de lemn și să ne potolească neastâmpărul. Mi-e dor de podul casei în care urcam să privim norii, când leneși, când grăbiți, de pe ochiul de geam, care ne părea un străjer pe acoperișul lumii. Mi-e dor să-l văd pe bunicul mângâind coama cailor, în timp ce le susura vorbe mie neînțelese.

În 2 octombrie, în Italia, e *Sant'Angelo*, Ziua îngerilor păzitori și, totodată, Ziua Bunicilor.

Pe bunicii mei i-am sărbătorit rar, atunci când trăiau. Îmi amintesc o sărbătoare de 80 de ani a bunicului meu, dar nu mi-l amintesc să fi suflat în lumânările de pe tort. Există o poză care a reușit să oprească acea clipă și a imortalizat momente de fericire pură, în alb și negru. E singura în care suntem împreună toți verișorii, înainte să ne fi rătăcit prin lume și să ne fi pierdut prin propriile neliniști. Nu-mi amintesc alte sărbători cu bunicii mei. Zilele lor de naștere cădeau, mereu, în mijlocul săptămânii și în timpul școlii, de parcă nu voiau să ne încurce și să ne dea peste cap viața frenetică, pe care o duceam și care ne îndepărta de ei. Le-am spus rar *la multi ani*, de ziua lor, pentru că, la

vremea aceea, era complicată comunicarea și sunt sigură că ar fi preferat să ne strângă în brațe și nu să ne audă vocea neclară, bruiată de furtuni și de griji. La țară, oamenii nu dădeau prea mare importanță zilei de naștere, unii nici măcar nu își aminteau când s-au născut. Nu aprindeau lumânări pe tort și nici nu așteptau să vină copiii, de la oraș, să îi sărbătorească. Țăranii erau prinși cu schimbarea anotimpurilor și nu cu numărul anilor care treceau. Își aminteau câți ani aveau doar atunci când murea cineva, și se întrebau dacă a fost mai tânăr sau mai bătrân decât ei.

Nu le-am făcut multe cadouri bunicii de ziua lor, adevărul e că îmi amintesc așa de puține și-mi pare rău...o pălărie, o vestă, o fustă din catifea, un batic...i-am avut atâta vreme lângă mine și mă tem că am pierdut vremea cu nimicuri, în loc să le fi spus și să le fi arătat cât de mult îi iubeam!

Suntem leneși și comozi atunci când ne iubim părinții sau bunicii, suntem zgârciți în vorbe, în gesturi sau în daruri, suntem distrați și grăbiți, convinși fiind că ei sunt fericiți, oricum, oricât de mult sau oricât de puțin le-am dăruit, și dovezile ni se par de prisos.

Nu pot să-mi imaginez copilăria fără bunici și nici ceea ce sunt acum, fără umbra lor învăluitoare, aplecată, mereu, peste mine, protectoare. Mă consider omul cel mai norocos de pe pământ, pentru că m-am putut bucura de ei, mulți ani, și pentru că nu au plecat niciodată, cu adevărat, de lângă mine. Ei sunt îngerii mei păzitori.

De aceea, mi se face nespus de dor de ei în această zi de toamnă blândă, de început de octombrie, în care se simte în aer mirosul, dulce amar, al strugurilor tămâioși. Îl adulmec cu nesaț și redevin copil în curtea bunicii. De ziua lor, împărtășesc cu băiatul meu doruri și amintiri și ne scufundăm

amândoi în melancolie. El a avut nenorocul să crească cu bunicii departe, pe cei din România îi vede de două ori pe an, pe cei de aici, doar duminica. I-au lipsit, toți anii aceștia, lucrurile simple, cele de zi cu zi, pe care să le trăiască cu bunicii. Mersul la școală de mână cu bunicul sau prânzul pregătit de bunica, spre exemplu.

În cei trei ani de grădiniță, a suferit enorm de mult pentru că, în 2 octombrie, era singurul fără bunici la spectacolele pe care le pregăteau copiii, cu poezii, cântece, desene și cadouri. În final, când cântau cu toții imnul bunicilor, *Tu sara!* (scris, în 2005 de către Walter Bassani), și dăruiau flori de *nu mă uita*, simbolul acestei sărbători, băiatul meu plângea.

Sunt sigură, însă, că amintirile lui Matei despre bunici îi vor mângâia sufletul și îi vor modela spiritul, atunci când, adult fiind, va încerca să înțeleagă cine e, de fapt, și își va da seama că, la multe întrebări, va găsi răspuns tocmai în copilăria de acum și în dragostea nemăsurată a bunicilor, care îmbătrânesc așteptând anotimpul întoarcerilor.

